

DIUMENGE 5È DE QUARESMA -C PAS A PAS...

Després de l'inici litúrgic de la Quaresma el Dimecres de Cendra, hem anat, a la font del nostre baptisme per fer en comunitat el camí vers la Pasqua.

Fa tres setmanes, érem a l'etapa de la Transfiguració a dalt de la muntanya.

Fa quinze dies, aprofitant l'ocasió de fets dramàtics d'actualitat, Jesús llança una crida urgent a la conversió i es mostra com l'enviat d'un Déu de tendresa i de misericòrdia que, en la seva paciència, no deixa d'esperar que el pecador produeixi fruits.

- Diumenge passat, nosaltres mateixos érem pecadors perdonats, convidats amb el "fill major" de la paràbola, a compartir l'alegria del Pare acollint a la Taula de família el seu "fill petit" "perdut i retrobat", "mort i ressuscitat".
- Avui, darrer diumenge abans de la Setmana Santa, contemplem Jesús que, en el seu cara a cara amb la dona adúltera que li porten els escribes i els fariseus per parar-li una trampa, es manifesta simbòlicament (per dues vegades ells *s'abaixa, s'acota per alçar-se seguidament*) com aquell que, per l'abaixament de la passió i el seu aixecament d'entre els morts, ve a trencar el nostre tancament del pecat i obrir un nou futur al pecador.

2. LLENÇATS VERS EL FUTUR: JESÚS, EL SENYOR:

Unes lectures que, lluny de tancar-nos en el passat, ens obren al futur:

- S'ha trencat, el cercle descoratjament i de la nostàlgia en el que el poble de Déu, exiliat, era temptat de tancar-se: *No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues*, no para de repetir una veu inspirada. Déu obrirà, a través del desert, la ruta d'un nou Èxode: i aquest món nou, que Déu farà sorgir, ja està germinant per aquell que el sap veure. (primera lectura)
- S'ha trencat, el cercle desprietat en el que els escribes i fariseus han tancat Jesús, al mateix temps que *una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri, I vos, ¿què hi dieu?»* li demanen per parar-li una trampa.

Però Jesús que, per dues vegades, s'ha abaixat, acotat per alçar-se seguidament, com s'abaixarà en la passió per alçar-se el tercer dia, els llança: *Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.»* De cop, tots havent desaparegut, començant pels més vells, la dona, queda tota sola davant Jesús, rep meravellada, la paraula que li obre un nou futur: *«Tampoc jo no et condemno. Vès —te'n, i d'ara endavant no pequis més.»* (evangeli)

- S'ha trencat, el cercle de tots els *avantatges* d'altre temps ens els quals Pau hauria pogut quedar tancat. Des de que ell ha estat "pres", agafat pel Crist en el camí de Damasc, només compta una sola cosa per a ell: *el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; cor cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.* (segona lectura)

LA TAULA DE LA PARAULA
PRIMERA LECTURA
APROFUNDIR AQUEST TEXT

Ens trobem al temps de l'Exili a Babilònia. Vers els anys 550-540 a. C.. Els tres pilars sobre els que reposava l'existència d'Israel s'han esfondrat: el país està sota ocupació estrangera; el temple, a centenars de quilòmetres, és destruït; el rei a l'exili, la dinastia arruïnada. Dubtant del seu futur, el poble dels deportats es va enfonsant en el culte del seu passat.

I vet aquí que els esdeveniments, de cop, es precipiten. L'avanç fulgurant de les tropes del jove rei de Pèrsia, Cir, suscita una immensa esperança entre els exiliats. Una veu inspirada s'eleva per celebrar la presència actuant del Senyor en la història del seu poble, tant ahir com avui.
Babilònia

Ell,, Jahvè- que- ens- ha – fet –sortir de- la- casa- de – servitud, *El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, . una ruta enmig de l'aigua impetuosa, sobrepassarà les meravelles del passat: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues. En un nou Èxode, farà sortir el seu poble del seu Exili a Babilònia, i, per conduir-los a la Terra Promesa, obrir-li una ruta ràpida a través d'un desert que fonts d' aigües vives faran reverdir. El més meravellós, no és en aquest passat que Israel ha considerat com inoblidable, sinó en el futur. No solament hi haurà un nou Èxode, sinó que serà tan bo que s'oblidarà de l'antic. El Senyor és sempre creador, i no ha acabat de meravellar els seus.*

Per aquell que el sap discernir amb els ulls de la fe, aquest "món nou" ja està germinant des d'ara. Avui humiliat, exiliat, el poble d'Israel és cridat a esdevenir el testimoni i el cantor de les meravelles de Déu: *Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.».*

Rellegint aquest text profètic a la llum de la Pasqua de Crist, podem mesurar la novetat radical d'aquest nou Èxode: per la seva mort i la seva resurrecció, Jesús ha obert el camí que condueix la humanitat reconciliada vers Déu.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR vetllarà

. a posar de relleu LA INICIATIVA DIVINA

- i el primer Èxode: *El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí...*
  - i en el nou Èxode: *ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu?»*
  - A jugar amb les expressions que celebren la SOBREABUNDÀNCIA DEL DO DE DÉU en la història del seu poble, *una ruta enmig de l'aigua impetuosa,*
  - *el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren,*
  - *no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit*
  - i la NOVETAT del que està a punt de succeir: *No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues;* i el profeta conjugar els verbs en futur: *? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud,*
  - *els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran.*
  - Una novetat ELS GERMENS del qual son JA AL DAVANT DEL NOSTRES ULLS; i el profeta parla en present: *(ja faig) estic a punt de fer una cosa nova que*
  - *ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu?*
  - Pel que fa a la FRASE CONCLUSIVA, s'haurà de destacar:
- Aquest poble que m'he configurat
proclamarà la meva lloança.»*

SALM 125

El salm 125 celebra precisament les meravelles del retorn de l'Exili anunciades per la primera lectura, Isaïes 43. Cantant-lo avui, nosaltres entram en el joiós seguici de tots aquells que caminen seguint el Crist, ell que, per la seva mort i la seva resurrecció, ha obert pels seus germans el camí d'un nou i insobrepassable Èxode.

SEGONA LECTURA

Aprofundir aquest text

Jueus convertits a la fe cristiana crearen dificultats en la comunitat de Filips, tan estimada per Pau. Persuadits que l'observància de que la Llei jueva és necessària per a la salvació, volen convèncer els cristians de Filips, vinguts del paganisme, de sotmetre's a les pràctiques del judaisme, i en primer lloc a la circumcisió que n'és el símbol.

* Així l'Apòstol llença als seus corresponsals una posada en guàrdia solemne

recorda primerament TOTES ELS VALORS CARNALS en qui hauria pogut posar la seva confiança (versets 4-6): : **4** *I això que jo també tindria raons per a refiar-me de títols humans! Si algú creu que es pot refiar de títols com aquests, jo me'n puc refiar encara més: 5* **circumcidat** *el dia vuitè, sóc israelita de naixement, de la tribu de Benjamí, hebreu i fill d'hebreus; en l'observança de la Llei, era fariseu; 6* *en el zel per la meva religió, perseguia l'Església; i en el compliment de la justícia que prescriu la Llei, era irrepreensible.*

Pau no renega de tot el que va ser... ell sap que ha estat modelat per la tradició d'aquest poble singular en el qual nasqué i creixé. Porta el nom de Saül, el primer rei d'Israel (Act 7, 58). Té les seves arrels, la seva memòria en aquest Israel del que ho ha rebut tot: educació, cultura, relacions, sensibilitat. (Ch. Reynier. Les Epîtres de Pau, 105)

- Però això no és vanagloriar-se del seu passat de fidel observant de la Llei, no és per ventar-se com una superioritat sobre els seus germans de Filip. És per declarar que, després de la seva trobada que ha capgirat la seva vida, tot el que ell ha considerat en altre temps “avantatges”, ell mira ara com **escòries**.
- El que, d’ara en avant, li semblarà més important, no són les qualitats en la pràctica de la Llei, sinó el coneixement de Crist. Ja no cerca aconseguir Déu per l’obediència de la Llei sinó que accepta de ser pres, agafat per aquest Altre, en tota la seva d’ordre moral o psicològica sinó un capgirament d’ordre espiritual i per tant existencial. És tota la seva vida present i futura la que és presa, agafada pel Crist.
- És aquest “agafar Aquell mateix que l’ha “agafat” en el camí de Damasc. Es tracta de seguir el seu Èxode, d’unir-se, combregar en la seva Pasqua. També Pau manlleua les seves imatges dels jocs de l’estadi, i en particular de la carrera, per exhortar els Filipencs a anar envant, com ell: *; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.*
- *El terme a aconseguir i el premi a aconseguir, no són funció ni de l’obervància rigorosa dels preceptes de la Llei ni de recompenses que d’uns tals esforços mereixerien. El terme des d’ara, és algú que exerceix una tal atracció que un no pot fer altra cosa que llençar-se a la seva trobada. El terme, és Ell: existir, és estar a la seva presència i viure de la seva vida sobre la que la mort no té cap poder (o.c. 108).*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s’ha de fixar, per fer-ho aparèixer en la seva proclamació, les TRES ANTÍTESIS que estructuraven aquí el pensament de Pau:

- els AVENTATGES d’altre temps són “ara considerats coma PÈRDUES. S’haurà de posar en evidència:
    - + *tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos*
    - + *comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Salvador.*
  - La JUSTÍCIA que ve de MI MATEIX és oposada per Pau a la JUSTÍCIA QUE VE DE DÉU. Haurà de fer sobresortir els verbs d’aquesta frase, amb la seva progressió: **conèixer Crist- i experimentar el poder de la seva resurrecció- compartir la seva passió i - configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a la ressuscitar.**
  - *el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta*
    - *les expressions són preses del llenguatge de l’esport: corro cap a la meta per*
    - *guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.*
- + *Jesucrist s’apoderà de mi.*
- + *Germans, no m’imagino pas haver-me’n apoderat;*
- + *el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant;*

COMENTARIS A L'EVANGELI

D'un cercle que s'aferma com una trampa ...

La història de la dona adúltera és segurament una de les joies dels relats evangèlics. Però aquesta perla – que és sola tot un Evangeli – ha estat a punt de perdre's. Encara que aquesta història fou coneguda per la Església primitiva, es dubtà inserir-la en els manuscrits dels Evangelis. I quan es decidí fer-ho (des del segle V, pels manuscrits llatins; més tard per a la tradició oriental) es dubtà la localització d'aquesta “perla extraviada”:

- O a l'Evangeli de Joan on el trobem avui en dia. Però aquest episodi ve a interrompre amb poca traça l'unió entre Joan 7, 45-52 i 8-12.
- O bé a l'Evangeli de Lluc, del que n'és més proper per l'estil, pel vocabulari i per la teologia, la de la misericòrdia, i en el que s'inscriuria naturalment després de 21, 37.

Perquè aquest relat, certament autèntic i profundament evangèlic, es pregunta X. Léon – Dufour, *ha estat durant tant de temps marcat per l'ostracisme? I arriba a pensar, -respon ell- que el contingut creava dificultat a l'Església primitiva, perquè, l'adulteri, reprovat a Israel, era comptat entre els pecats vist com incompatibles amb la condició de batejats i comportava l'exclusió de la comunitat, sinó de la misericòrdia de Déu. Va ser poc a poc que la institució de pràctiques de penitència permeté de reintegrar els pecadors públics en la comunió eclesial (Lecture de l'Evangile selon Jean, tom II, p. 313 – 314).*

* L'escena es desenvolupa en el Temple on Jesús arribà de bon matí després d'haver passat la nit a la Muntanya de les Oliveres. Ell “s'assegué” com un rabí, per ensenyar tot el poble que acudia a ell.

- És aleshores que arriben *els mestres de la Llei i els fariseus*, segurs de l'ocasió. Una ocasió única per posar-lo a prova, a fi de poder-lo acusar: *li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri.*
- Passant entre la multitud, menen aquesta dona *la posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordena d'apedregar-les, aquestes dones. I vos, ¿què hi dieu? El cercle s'ha tancat, sobre la dona i sobre Jesús de qui n'esperen la reaccions, perquè ells pensen, respongui el que respongui, està perdut: Si proposa la clemència, es posa en conflicte amb la Llei; si aprova la lapidació de la dona, contradirà la seva pròpia predicació toparà, d'altra part, amb l'autoritat romana. A més, invocant el flagrant delictes i conduint la dona, els adversaris posen Jesús contra la paret: cal que es pronuncii. Per una vegada la prova fa el pes. Doncs, no es tracta d'una qüestió d'escola, sinó d'una decisió de vida o de mort. La “trampa” és radical (X. Léon- Dufour, o.c. p 314-315).*

....a un cercle que la paraula i l'actitud de Jesús trenca...

- En primer lloc Jesús no els ofereix més que la resposta del seu silenci: *(havent-se abaixat, acotat) s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit.*
- Els comentaristes no han deixat de preguntar-se sobre el que Jesús devia escriure a terra. Han avançat hipòtesis. Però, no val més atendre's a la imprecisió del text evangèlic: Jesús traça uns signes a terra per fer durar el silenci i donar així més pes a la paraula que pronunciarà.
- Menys sovint comentat i en canvi més ple de significat, el fet que, per dues vegades el text diu que Jesús “s'ha acotat – ajupit” abans de notar que ell “s'ha aixecat – alçar-se”. Perquè aquesta insistència? I açò en un relat tan breu? X. Léon - Dufour respon: *La menció de la Muntanya de les Oliveres a l'exordi ja ha situat l'episodi en la imminència de la Passió. Per aquests dos verbs*

contraris, la gesta adquireix un significat cristològic: imita (mima) l'abaixament i l'aixecament pels quals Jesús reconciliarà amb Déu la humanitat presonera de la seva condició pecadora (o.c. p. 320).

Com que es persisteix en interrogar-lo, Jesús, que s'ha alçat, (redreçat), els diu, referint-se a les Escriptures de les que se'n valen els adversaris (cf Dt 13, 9-10 i 17, 7: Que el testimoni sigui el primer a lapidar el culpable): «*Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.*» El procés que ells instruïen contra Jesús s'ha tornat ara el seu propi procés. Jesús els ha retornat a la seva condició de pecadors, de la mateixa raça que *aquesta dona* que ells han arrossegat enmig de la gent, tancant-la simbòlicament en el seu passat de pecat.

Els papers s'han invertit: els qui havien volgut empresonar Jesús en un dilema ells es trobem ara encallats, atrapats. O bé lapidar, i aleshores mentir pretenent que no tenen pecat. O bé no lapidar-la, i llavors anar en contra de la Llei de Moisès i així trobar-se al davant d'un dels pols empipadors de l'alternativa proposats abans a Jesús.

I vet aquí que de cop es romp el tancament: *s'anaren retirant l'un darrera l'altre*, - precisa encara el redactor - *començant pels més vells*; pot ser, suggereix X. L. D., perquè ells podien *referir-se a una més llarga experiència de la fragilitat humana*. La paraula de Jesús ha parat de cometre un acte de violència, i és lliurement que hi

renuncien: la seva confessió implícita pot ser compresa com un començament de la seva pròpia alliberació del mal (a.c., p. 317).

... per obrir-la al futur:

- Quan Jesús s'alça, es redreça per segona vegada, es troba tot sol amb la dona al davant. S. Agustí comenta admirablement: *No en quedaren més que dos: la miserable i la misericòrdia (Relicti sunt duo: misera et misericordia*. Trac. In Jo. 33, 5). Encara que el cercle de la mort s'hagués trencat al seu voltant, la dona restà allà, com si esperés encara que Jesús es pronunciés sobre ella.
- Tractada fins aquell moment com un objecte –*aquestes dones*, declaren els seus acusadors amb disgust-, la desgraciada veu una mirada diferent posar-se sobre ella. Ella sent una veu que se li adreça com un subjecte que li diu: *Dona*. I heus ací que Jesús, que mesura millor que qualsevol la gravetat del pecat, en tost de tancar-la en el seu passat de pecat com ho feien els mestres de la Llei i els fariseus, la compromet en el camí de la conversió i li obre un nou futur.

+ *On són?* Li demana Jesús jugant amb l'esglai de la dona. *Ningú no t'ha condemnat?»*

+ «*Ningú, Senyor.*» contesta ella, anomenant Jesús no "Mestre", com els seus adversaris, sinó: SENYOR.

+Conclou Jesús: «*Tampoc jo no et condemno. Vés—te'n, i d'ara endavant no pequis més.*»

Comenta X.L.D: *Confirma així el comportament dels fariseus que, del fet del seu propi pecat, han reconegut que no podien actuar contra aquella dona. Però si Jesús no condemna, no és pel mateix motiu: ell, és sense pecat. Per la seva actitud paradoxal, Jesús significa dues coses: es refusa a criticar la Llei en tant que reprova l'adulteri i al mateix temps manifesta que la seva missió és de salvar i no de condemnar. Havent deixat a Déu la prerrogativa del perdó, compromet la dona a ser-li fidel. L'absolució esdevé una crida a la conversió. Ella també és dirigida a la seva consciència i a una responsabilitat regenerada: li resta viure "a partir d'ara" conforme a l'alliberació rebuda. (o.c. p. 318).*

- Què succeí amb aquella dona? Aquí tampoc se'ns diu res com a la paràbola de diumenge passat sobre quina fou la decisió final del fill major, el relat d'avui no respondrà la nostra pregunta. Resta obert. *El lector es troba convidat, també ell a deixar les seves pors, i a no deixar-se tancar en el seu passat, que és a la vegada un altre cercle de mort, i a caminar en la llibertat dels fills de Déu. (o.c. p. 322).*

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon mati es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava.

Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordena d'apedregar-les, aquestes dones. I vos, ¿què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar—lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre, començant pels mes vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Ves—te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

Sobre l'Evangelí de S. Juan – S. Agustí

5. Què respon, perquè, el Senyor Jesús? Què respon la veritat?

Què respon la saviesa? Què respon la mateixa justícia contra la qual anava dirigida la calúmnia? No va dir: No sigui lapidada! S'hauria posat contra la llei. Però si es mira bé el dir: Sigui lapidada! L'havia vingut, no a perdre el que havia trobat, sinó a cercar el que estava perdut. (Lc 19, 10). Què respon perquè? Mireu quina resposta plena de justícia, i alhora plena de mansuetud i de debò! *Qui de vosaltres estigui sense pecat – diu- llenci la primera pedra contra ella* (Collins 8, 7). Oh resposta de la Saviesa! Com els obliga a re-entrar ràpidament dins si mateixos disposats a calumniar als altres, en comptes d'escutar-se profundament a si mateixos. S'interessaven per l'adúltera, mentre es perdien de vista a si mateixos. Prevaricadors de la llei, exigien l'observança de la llei recorrent a la calúmnia, no sincerament, com qui condemna l'adulteri amb l'exemple de la castedat. Heu sentit, oh Jueus, heu sentit, fariseus i vosaltres doctors de la llei, heu sentit tots la resposta del custodi de la llei, però no heu comprès encara que ell és el legislador. Quina altra cosa vol fer-vos comprendre, en escriure amb el dit a la terra? La llei, efectivament, va ser escrita amb el dit de Déu, i va ser escrita sobre la pedra per significar la duresa del seu cor (cf. És 31, 18). I ara, el Senyor escrivia a la terra, perquè cercava el fruit. Heu escoltat el veredict? I bé apliqui's la llei, es lapideu a l'adúltera! Però és just, que la llei de la lapidació es dugui a terme per qui devia al seu torn ser castigat? Cadascun de vosaltres examini's a si mateix, entre en si davant la seva pròpia consciència, obligui's a si mateix a la confessió. El sap qui és ja que cap home coneix les coses pròpies de l'home, excepte l'esperit de l'home que està en ell (cf 1 Cor 2, 11). Cadascú, dirigint cap a si la mirada, es descobreix pecador. En efecte, així. Per tant, vosaltres deixeu anar aquesta dona, o junt amb ella patisqueu la pena de la llei. Si digué: No lapideu l'adúltera seria acusat com injust; si digué: Lapideu-la! No es mostraria mans. Escoltem la sentència d'aquell que és mà i just: *Qui de vosaltres estigui sense pecat, llenci el primer una pedra contra ella.* Aquesta és la veu de la justícia: Castiguis la pecadora, però no per obra de pecadors; compleixi's la llei, però no per obra de prevaricadors de la llei. Decididament, aquesta és la veu de la justícia. I aquells, ferits per ella com per una fletxa poderosa, mirant-se i trobant-se culpables, *l'un darrere l'altre, tots es van retirar* (Collins 8, 9). **Es van quedar només dos: la misera i la misericòrdia.** És el Senyor, després d'haver-los ferit amb la fletxa de la justícia, no es va aturar a veure'ls caure, sinó, que apartada la mirada d'ells, *es va posar a escriure a la terra amb el dit* (Collins 8, 8).

6. La dona havia romàs sola, perquè tots havien marxat. Jesús va aixecar els ulls cap a ella. Hem sentit la veu de la justícia, sentim ara. Crec que més que els altres es va quedar ferida i aterrida per les paraules que havia sentit del Senyor: *Qui de vosaltres estigui sense pecat, llenci en primer lloc una pedra contra ella.* Aquells mirant els seus fets i amb el seu marxa mateix confessant-se reus, havien abandonat la dona amb el seu gran pecat a aquell que no tenia pecat. I ja que aquesta havia

sentit aquelles paraules: *Qui de vosaltres estigui sense pecat, llenci en primer lloc una pedra contra ella*, esperava ser castigada per aquell en el qual no podia trobar-se pecat. Però ell, que havia rebutjat els seus adversaris amb la veu de la justícia, aixecant cap a ella els ulls de la mansuetud, li va preguntar: *Ningú t'ha condemnat?* Ella va respondre: *Cap, Senyor. I ell: Tampoc jo et condemno, ni jo tampoc, de qui potser havia temut ser condemnada, no havent trobat en ell algun pecat. Tampoc jo et condemno.* Com, Senyor? Així el teu afavoreixes el pecat? Absolutament no. Escolteu el que segueix: *Veti i d'ara en endavant no pequis mes* (Collins 8, 10-11). Així doncs, el Senyor, condemna el pecat, però a l'home. Perquè si ell fos fautor del pecat, diria: *tampoc jo et condemno; veti, viu com et sembli, amb la meva absolució sempre podràs comptar; sigui quin sigui el teu pecat, jo t'alliberaré de tota pena de la gehenna i de les tortures de l'infern. Però no diu això.*